

5. Gurr Ted R. Minorities at risk. A global view of ethno-political conflicts / Ted R.Gurr. United States institute of peace press. 1993. 427 p.

6. Lake David A., Rothchild D. The international spread of ethnic conflict / David A. Lake, D.Rothchild. Princeton University Press. – 1998. – 392 p.

УДК 327.82-057.4(73)(043)

Трофименко Микола Валерійович, кандидат політичних наук, доцент кафедри міжнародних відносин та зовнішньої політики

ІНСТИТУТ ЗАСТУПНИКА ДЕРЖСЕКРЕТАРЯ З ПУБЛІЧНОЇ ДИПЛОМАТІЇ США

Після Другої світової війни адміністрація Г.Трумена під тиском з боку сенату визнала необхідність контролю Держдепартаменту над програмами публічної дипломатії, і в результаті був створений особливий відділ – Управління з міжнародних інформаційних і освітніх програм. Створене в 1953 р. Інформаційне агентство (USIA) мало незалежний статус і до 1978 р. займалося в основному інформаційної пропагандою. Президент Дж. Картер значно спростив механізм реалізації академічних програм і вивів Управління з освіти та культури зі структури Держдепартаменту, проти чого виступав свого часу сенатор У. Фулбрайт. Співробітники управління фактично в повному складі були включені до складу Інформаційного агентства, перейменованого в 1978 р. у Агентство з міжнародних зв'язків (АМС). Свою колишню назву – USIA – агентство повернуло тільки при адміністрації Р.Рейгана. До жовтня 1999 Інформаційне агентство було основним адміністратором академічних обмінів, фінансованих урядом США. Під тиском республіканської більшості в Конгресі (1995-1999) адміністрація Б. Клінтона реорганізувала Інформаційне агентство, і воно знову було включено до складу Держдепартаменту. Всього з 1999 року з моменту установи посади заступника держсекретаря з публічної дипломатії її займали 9 осіб³ (табл. 1).

Посада заступника держсекретаря з публічної дипломатії також зазнала значних змін після 2001 р. До цього на посаду зазвичай призначалися кар'єрні дипломати чи представники елітних університетів Північно-Сходу (Гарварда, Єля, Принстона тощо). Адміністрація Дж. Буша-молодшого кардинально змінила підхід до якісних характеристик глави публічної дипломатії. Для реалізації політики з «продажу» позитивного іміджу США, який стрімко падав у мусульманських країнах, на цю посаду стали підбиратися фахівці, які займалися головним чином просуванням товарів на ринку, маркетингом, тобто фахівці з області бізнесу і ділового адміністрування.

Табл. 1. Заступники держсекретаря з публічної дипломатії

Ім'я	Дата вступу на посаду	Дата закінчення діяльності на посту	Президентська адміністрація
Евелін Ліберман (Evelyn Lieberman)	01.10.1999 р.	19.01.2001 р.	Біл Клінтон
Шарлот Бірс (Charlotte Beers)	02.10.2001 р.	28.03.2003 р.	Джордж Буш молодший
Маргарет Тутвілер (Margaret D. Tutwiler)	16.12.2003 р.	30.06.2004 р.	Джордж Буш молодший
Карен Хьюгс (Karen Hughes)	09.09.2005 р.	14.12.2007 р.	Джордж Буш молодший

³ List of Under Secretaries for Public Diplomacy and Public Affairs. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://en.wikipedia.org/wiki/Under_Secretary_of_State_for_Public_Diplomacy_and_Public_Affairs

Джеймс Гласман (James K. Glassman)	10.06.2008 р.	15.01.2009 р.	Джордж Буш молодший
Джудіт МакХейл (Judith McHale)	26.05.2009 р.	01.07.2011 р.	Барак Обама
Кетлін Стефенс (Kathleen Stephens)	06.02.2012 р.	04.04.2012 р.	Барак Обама
Тара Соненшайн (Tara Sonenshine)	05.04.2012 р.	01.07.2013 р.	Барак Обама
Річард Стенгел (Richard Stengel)	11.02.2014 р.		Барак Обама

Заступник державного секретаря з публічної дипломатії та зв'язків з громадськістю Річард Стенгел ставить за мету розширення американської публічної дипломатії, що включає в себе зв'язок з міжнародною аудиторією, культурне програмування, академічні гранти, освітні обміни, міжнародні програми для відвідувачів, зусилля уряду США по боротьбі з ідеологічною підтримкою тероризму. За Річарда Стенгеля основною місією американської публічної дипломатії є підтримка досягнень цілей і завдань зовнішньої політики США, просування національних інтересів, зміцнення національної безпеки шляхом інформування і здійснення впливу на іноземну громадськість шляхом розширення і зміцнення відносин між народом і урядом Сполучених Штатів і громадянами решти світу⁴.

Заступник держсекретаря курує бюро у справах освіти та культури, зв'язків з громадськістю та міжнародних інформаційних програм, Центр стратегічних контртерористичних комунікацій, а також бере участь у розробці зовнішньої політики.

Створенням нових стратегій і оцінкою ефективності реалізованих програм публічної дипломатії займаються такі відомства Держдепартаменту, як Відділ планування (Office of Policy, Planning, Resources for Public Diplomacy), який визначає політичні пріоритети публічної дипломатії США, і Відділ оцінки програм публічної дипломатії (Mission Activity Tracker, MAT), створений для вимірювання ефективності програм публічної дипломатії для досягнення конкретних зовнішньополітичних завдань: Відділ планування був утворений в 2004 р. і є найбільш закритим відомством для широкої публіки. Він формує довгострокові стратегії, розробляє програми публічної дипломатії, а також оцінює необхідну кількість фінансових ресурсів для здійснення тієї чи іншої програми⁵.

З 2007 р. у відділі функціонує сектор (Mission Activity Tracker) з вивчення ставлення зарубіжної інтернет-аудиторії до США. Більш того, окремий сектор (Evaluation and Management Unit) в даному відділі займається оцінкою ефективності реалізованих програм публічної дипломатії в різних країнах. Час від часу він публікує короткі звіти про деякі реалізовані програми (як, наприклад, оцінка ефективності реалізації «програми Е. Маскі» в Росії), що представляє собою неоціненне джерело інформації не тільки про способи реалізації тієї чи іншої програми публічної дипломатії США, але і по методах оцінки ефективності цих програм, що використовуються американськими експертами.

Відділ моніторингу зарубіжної блогосфери – урядовий механізм, який здійснює програми публічної дипломатії WEB 2.0. У 2006 р. в Держдепартаменті з'явилася група фахівців для аналізу повідомлень і дискусій, що протікають у всіх можливих міжнародних і національних соціальних мережах. Група, що складається з десяти фахівців, основну увагу у своїй діяльності приділяла збору інформації з арабських соціальних ресурсів, в яких настрої антиамериканізму розвинені у найбільшій мірі. Крім цього, фахівці даної команди беруть участь у дискусіях, реєструючись в соціальних мережах як рядових учасників або модераторів дискусій. Команда намагається роз'яснити користувачам поведінку США на

⁴ Under Secretary for Public Diplomacy and Public Affairs. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.state.gov/r/>.

⁵ US Public Diplomacy structure. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.state.gov/r/>.

міжнародній арені і протидіяти дезінформації, що надходить в соціальні мережі з боку таких терористичних рухів, як «Талібан» і «Аль-Каїда».

Агентство з міжнародного розвитку – федеральне агентство, створене адміністрацією Д. Ф. Кеннеді в 1961 р., курує програми, покликані вплинути на політичне та економічне життя інших країн. Агентство з міжнародного розвитку (АМР) відіграє важливу роль у процесі демократизації зарубіжних держав в тому сенсі, як цей процес розуміє адміністрація США. Так, АМР сприяє проведенню виборів і переходу зарубіжних держав до ринкової економіки через фінансування діяльності політичних партій та громадських організацій; здійснює навчання політичних лідерів, реформаторів, бізнесменів і дисидентів; ініціює модернізацію навчальних програм в університетах; фінансує створення за кордоном особливих організацій – прес-служб, бізнес центрів і демократичних корпусів. АМР – основний виконавець програм публічної дипломатії США в політичній сфері. Підтримка зарубіжних демократичних рухів, проведення виборів, навчання спостерігачів, журналістів тощо – основні проекти агентства.

Рада керуючих мовленням відповідає за всі інформаційні програми США, що йдуть через радіо, телебачення та мережу Інтернет. Рада керуючих мовленням була створена в 1994 р. як відділ в Інформаційному агентстві США. Після реорганізації агентства рада отримала статус незалежного федерального агентства і очолила всі програми радіо-, теле- та інтернет-мовлення США, ставши одним з найбільш великих інформаційних об'єднань у світі.

Рада включає такі структури, як Бюро міжнародного мовлення, а також мережі радіостанцій і телеканалів - «Голос Америки», радіо «Вільна Європа», радіо «Свобода» (Radio FREE Europe / Radio Liberty, RFE / RL), радіо «Вільна Азія» (Radio Free Asia, RFA), «Офіс кубинського мовлення» (Office of Cuba Broadcasting, OCB), «Близькосхідну мережу мовлення» (Middle East Broadcasting Network), що складається з кількох радіостанцій і телеканалів: радіо «Сава» (Radio Sawa), радіо «Фарда» (Radio Farda), телеканал «Аль Хурра» (TV Al Hurra).

Рада керуючих мовленням визначає стратегічний напрям інформаційних програм США, розподіляє ресурси; оцінює ефективність роботи служб мовлення і співпрацює з Конгресом з питань фінансування.

Бюро міжнародного мовлення забезпечує технічне оснащення всіх складових державного міжнародного мовлення США. Воно керує світовою мережею коротко-і середньохвильових (АМ) передавачів і супутників, а також регулює відносини більш ніж з 1200 «станціями-компаньйонами», які співпрацюють з США. Крім того, бюро забезпечує управління «Голосом Америки» і «Офісом кубинського мовлення». У зв'язку з настільки численними функціями на частку бюро припадає близько половини всіх коштів, що виділяються на роботу міжнародного мовлення США.

Основна функція мереж міжнародного мовлення – виробництво і відтворення в прямому ефірі або в мережі Інтернет аналітичних, музичних і новинних програм.

Радіостанція «Голос Америки» – найстаріша і найбільша організація публічної дипломатії США. Створена в часи Другої світової війни для протидії нацистській пропаганди, радіостанція вперше вийшла в ефір в 1942 р. У 2008 р. щотижневе мовлення «Голосу Америки» становило 1506 годин, воно велося на 45 мовах і мало щотижневу аудиторію, що становила приблизно 134 млн. громадян зарубіжних країн.

Решта служби – радіо «Вільна Європа» / радіо «Свобода», радіо «Вільна Азія» і «Офіс кубинського мовлення», а також нові радіостанції «Фарда» і «Сага», що віщають на Іран, являють собою так звані сурогатні станції (surrogate media). Їх завданням є трансляція новин в країнах, де вільний доступ до інформації закритий ворожими стосовно США режимами. Характерна особливість подібних станцій – фокусування уваги не так на політиці Сполучених Штатів, а насамперед на висвітленні актуальних проблем місцевого товариства або регіону. Близькосхідна мережа мовлення, формування якої завершилося в 2004 р. з запуском супутникової мережі телебачення арабською мовою «Аль Хурра» (Al Hurra), по програмному змісту являє собою «гібридний» варіант місії «Голосу Америки» і сурогатних

станцій. Її головне завдання – забезпечувати висвітлення новин з Близькосхідного регіону та США.

Таким чином, інститут заступника державного секретаря США з публічної дипломатії та структура Держдепу, яку він очолює є досить ефективною відповіддю на зростаючу роль публічної дипломатії та впровадження нових інформаційних технологій у діяльності зовнішньополітичного відомства США.

Література

1. Балабанов К. В. Дипломатична та консульська служба : підручник для студентів ВНЗ / К. В. Балабанов, М. В Трофименко. — Донецьк : Вид-во «Ноулідж» (донецьке відділення), 2012. — 432 с.
2. Бжезинский Зб. Еще один шанс. Три президента и кризис американской сверхдержавы / Збигнев Бжезинский / пер. с англ. Ю. В. Фирсов. — М. : Междунар. отношения, 2010. — 192 с., ил.
3. Драч М. Як діє американська публічна дипломатія в Росії і Грузії? / Мар'яна Драч. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.radiosvoboda.org/content/article/1114389.html>.
4. Кубышкин А. Публичная дипломатия США / А. И. Кубышкин, Н. А. Цветкова. — М. : Аспект Пресс, 2013. — 271 с.
5. Филимонов Г. «Мягкая сила» культурной дипломатии США : монография. — М. : РУДН, 2010. — 212с.
6. Шаклеина Т.А. Великие державы и региональные подсистемы / Татьяна Шаклеина // Международные процессы. — Том 9, № 2(26). Май–август 2011 [Электронный ресурс]. — Режим доступа: <http://www.intertrends.ru/twenty-sixth/004.htm>].
7. Futures for Diplomacy. Integrative Diplomacy in the 21st Century / [Brian Hocking, Jan Melissen, Shaun Riordan, Paul Sharp] // Clingendael Netherlands Institute of International Relations Report. — October 2012. — № 1. — 78 p.
8. List of Under Secretaries for Public Diplomacy and Public Affairs. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://en.wikipedia.org/wiki/Under_Secretary_of_State_for_Public_Diplomacy_and_Public_Affairs
9. U.S. EMBASSIES, CONSULATES, AND DIPLOMATIC MISSIONS. United States Department of State. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.usembassy.gov/>.
10. Under Secretary for Public Diplomacy and Public Affairs. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.state.gov/r/>.
11. United States Advisory Commission on Public Diplomacy (ACPD). Data-Driven Public Diplomacy: Progress Towards Measuring the Impact of Public Diplomacy and International Broadcasting Activities. — September 16, 2014. — 57 p.
12. United State of America Foreign Service Act. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://transition.usaid.gov/policy/ads/400/fsa.pdf>].
13. US Department of State. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.state.gov/>.
14. US Public Diplomacy structure. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.state.gov/r/>.